

gaar snart ikke en Dag, uden at Børnene spørger om, hvorfor Farbror ikke kommer. Og jeg veed ikke, hvad jeg skal svare. Du selv gaar omkring og ser ud, saa man kan blive bange for dig.“

„Ja, jeg er en stor Slyngel! Men nu skal jeg love dig, at jeg imorgen den Dag skal tage over til Johannes og tilbyde ham Forlig. Jeg vil sige til ham, at han for din Skyld maa glemme den Historie. Er du saa tilfreds?“

Hun tog hans Hoved mellem sine Hænder og kyssede ham.

„Gud ske Lov! Nu synes jeg, alting er, som det skal være! ... Og nu skal du faa dit Brev!“

I en aaben Konvolut laa et Hefte af et bekendt københavnsk Maanedsskrift, hvori Doktoren havde faaet optaget et Afsnit af sin „Levelære“, som han stadig arbejdede med. Det var første Gang, han fik noget trykt, saa Heftet havde været ventet med stor Spænding.

„Til Lykke!“ sagde hun og kyssede ham igen. „Jeg har naturligvis ikke kunnet dy mig for at kigge i det. Det ser rigtig pænt ud.“

En Timestid efter pakkede hun sine Sysager sammen for at gaa i Seng. Hun var pludselig bleven meget bleg og pressede Øjne og Mund fast sammen.

Doktoren, der havde mærket hendes Uro, sprang op.

„Er det Barnet?“

Hun nikkede.

„Du kære, kære —“ sagde han og strøg hende over Haaret, mens hun frysende lagde sig ind til hans Bryst. „Du lille Stakkel!“

Da Smerten var ovre, rettede hun sig op og kyssede hans Mund.

„Min søde Mand! Nu faar du Fred for mig en lille Tid. Jeg veed godt, jeg har været dig til Plage. Men nu skal det nok blive bedre. Jeg forstaar ikke, hvordan det kan være; men jeg er helt rolig. Føl en Gang mit Hjerte! — Men gaa nu ud og væk Pigerne! Vi maa jo have Børnene flyttet, og —“

Hun maatte standse for at undertrykke en Stønnen. Med en